

Idén érettségiző, nem ballagó lányomnak,

Ellának ajánlom

Kedves Diákok!

Ez itt most nem a ballagás.

A ballagás – ha lassú, nyugodt is, de – mozgás. Mi viszont mozdulatlanul ülünk a kameráink és képernyőink előtt, s jó, ha időnként az arcizmaink mozgásba lendülnek.

Ebben a hetek óta tartó kényszerű mozdulatlanságban (bár remélem, azért a testnevelők ajánlotta gyakorlatsorokat elvégeztétek), változatlanságban többek között az is érdekes, hogy éppen a változásról érdemes elmélkedni. Hiszen a világ nagyot változott az elmúlt időben, és változása jelenleg is tart. Benne pedig – talán észre sem vesszük – mi is változunk. Az, ahogyan gondolkodunk a világról, a jelenről és a jövőről, saját helyzetünkről a világban például. Ahogyan magáról a változásról gondolkodunk. Lássuk be tehát, hogy napjaink változatlansága, mozdulatlansága látszólagos. Voltaképpen szédületes tempóban változik minden. Körülöttünk is és bennünk is. S éppen azért, mert mi nagyjából mozdulatlanul töltjük napjainkat zárt terekben. S ha valamit, ezt legalább mindenkinek meg kell most értenie: hogy az állandóság látszólagos, pontosabban egyetlen dolog állandó: a változás. A jövőben ezért egy dologra biztosan számítanunk kell: arra, hogy a Ti helyzetetek is változni fog. S mindig késznek kell, hogy legyetek VÁLTANI. Ez napjaink Parainesisének az egyik legfontosabb gondolata. De mondok egy ezzel összefüggő örökérvényűt, ismerőset: Mindig a jelen pillanatára kell koncentrálni, meg kell élni minden percet! Meg kell becsülni azt, ami van. S miközben most mi is ezt tesszük, azért elmerengünk azon, hogy milyen jó lett volna megélni a ballagást. A ballagás minden pillanatát.

Mivel a ballagás: búcsú, ezért fontos része a visszatekintés, a számvetés. Ezt Ti fogjátok most elvégezni. Sorban átadom a szót az osztályok képviselőinek, s a végén még szeretnék én is összegezni. Először Sándli Boglárkát kérem, hogy a 12.A nevében búcsúzzon.

A 12.A osztály búcsúbeszéde

Nem is tudom, hol kezdjem... Nehézkesen, de ez a beszéd is elkészült, amiben az osztály nevében szeretnék elköszönni gimnáziumi éveinktől, ami a benne töltött 4 évben kellemes, és színes emlékekkel és élményekkel gazdagította az életünket, és amit még a gyerekeinknek is boldogan mesélni fogunk. Remélem, legtöbbünk nevében mondhatom, hogy életre szóló barátokat találhattunk magunknak, de ha nem is mindenki, én például biztosan. A következőkben feleleveníteném osztályunk néhány emlékezetes programját az évek során.

Minden a gólyatáborban kezdődött, vagyis talán már az előtt is, mikor még nem is ismertük egymást, de osztálycsoportunk megalakult, és sokszor úgy beszélgettünk, mintha már ezer éve ismerősök lennénk. Talikat is szerveztünk, annak érdekében, hogy minél előbb megtudjuk, hogy kikkel is leszünk „összezárva” minden nap 2016 szeptemberétől. Aztán nyáron a gólyatáborban összeverődtünk, és remek pár napot töltöttünk egymás megismerésére és barátok szerzésére. Aztán elkezdődött a sulis, és szerintem jól megismertettük magunkat a tanárainkkal is, akik biztosan sokszor emlegettek minket, akár legyen az jó dolog, de szerintem általában vicces és különös dolgok miatt. Mert az osztályunkat nem igazán mondanám hétköznapiak... Sok erős egyéniség, remek sportolók és kiváló(lol) környezetvédők. Bár én sosem szerettem, hogy így lettünk felcímkézve, hogy fél osztály ilyen fél osztály olyan, mert elvegyültünk egymás között. Na de különös dolgok, nagyon sok volt nálunk a vándorlás. Egyesek elmentek, mások jöttek, változatos volt az osztály összetétel, de végül is 28-an maradtunk. Itt muszáj megemlítenem Orosz Virágot, akiről azóta sem tudunk semmit, hogy mi történt vele, de bárki megkérdez minket, vagy azt sem tudjuk, ki az, vagy csak felnevetünk.

Szóval visszatérve az emlékidézésre... 9-ben volt első osztálykirándulásunk, ahol hegyet másztunk, és kisvonatoztunk, és az éjszaka kieresztve a túrázás fáradalmait nem hagytuk aludni Vozár Tanár urat, és Szászvári Tanárnőt, akit a legtöbben szerettünk, mert fizikából rengeteg ötöst lehetett szerezni már csak azzal is, hogyha feltettük a kezünket, ami valljuk be áldás abból a tantárgyból. Volt itt még ökotábor, még karácsonykor cuki kis ajándékozás és közös osztálykorizás is.

10-ben kísérgeltünk hozzánk látogató erdélyi gimiseket a városban, sőt osztályunk egy része járt is náluk, ahol hallomásom szerint felejthetetlen vidékeket jártak be, és szép „tájházakban” is jártak. Ebben az évben jött az első nehézségünk, a faktválasztás, ami nagy ugrás és döntés

volt mindenkinek, hiszen szerintem ez volt az első lépcső, hogy hogyan is fogjuk folytatni a gimn utáni jövőnket. Ebben az évben szerintem már szilárdan kialakultak a kis baráti köreink, de ez szerintem természetes, ettől függetlenül nem volt semmi konfliktus a másikkal.

11-ben is voltunk osztálykiránduláson, a Velencei-tónál, ahol, mit ne mondjak, mindenki megtapasztalhatta milyen az igazi hideg és esős idő, ami sajnos nagyrészt elmosta a programjainkat, de mi annál felhőtlenebbül élveztük a kis társasozásokat, a jobb időben pedig nagyot sárkányhajóztunk, ahol nagy szerencse, hogy nem estünk bele a hideg tóba. Itt is alakultak vicces történetek, melyeket soha nem fogok elfelejteni, mellesleg ma már mindent megörökítünk, úgyhogy szerencsére nem is tudnám. Karácsony előtt voltunk lézerharcozni is, ami szerintem nagyon jó kis program volt. Aztán voltunk Prágában is, mi, a nagy világgjárók, világméretű élményekben és kis meglepetésben is volt részünk. Erről személy szerint sajnos nem tudok nyilatkozni, de amiket hallottam, nagyon jó lehetett.

Végzősök lettünk. Első félévünket nagyon meghatározta a szalagavató körüli sürgés-forgás, ami véleményem szerint a leges-leginkább hozta össze az osztályközösséget. A próbák legtöbbször jól teltek, nagyon alkalmazkodóak voltunk olykor kicsit sokat késő tánctanárnkhöz, de lelkesek voltunk. El is érkezett december 8-a, ahol nagyon odatettük magunkat, extra osztálytáncot csináltunk, még Vozár Tanár urat és Sárallyai Tanárnőt is sikerült rábírni, hogy velünk táncoljanak. Keringőztünk is, majd miután megszalagoztak minket és produkcióztunk, közel sem ért véget az este, ugyanis kiengedve az stresszt, nagyon jó kis partybuszos utunk és utána mindenkinek nagyon jó bulija volt.

Bár még holnap reggelig is tudnám sorolni az osztály dolgait, most elérkeztünk a jelenbe... Bár nehéz helyzetben vagyunk, mert senki nem gondolta, hogy majd így kell elköszönni, de így alakult. Rengeteg tennivaló és izgalom van az érettségi miatt, de szeretnénk megköszönni minden kedves tanárunknak a támogatást, noszogatást. Köszönjük Vozár Gábor Tanár úrnak, akinek minden elismerés, hiszen biztos nehéz volt osztályunkkal, de nagyon igyekezett, hogy rendes közösségé váljunk. Az alsóbb évfolyamoknak az lenne az üzenetünk, hogy sok sikert és kitartást!

Így lehet, hogy klisés beszédem végén, úgy érzem magam, mintha elköltöznék, hiszen ez volt az osztálynak lényegében a második otthona, de nagyon remélem, hogy 5 és 10 és 50 év múlva még találkozunk. Csodálatos idézet a végére:

“Ez nem a vég, nem is a vég kezdete, de talán ez a kezdet vége” – Churchill

Köszönöm szépen.

Most a 12.B osztály következik. Hajdú Mónikáé a szó.

A 12.B osztály búcsúbeszéde

Tisztelt Tanáraink, drága Végzősök, kedves Szülők, Nagyszülők, Családtagok, és még szerencsés, a Kölcseyben tanuló Diákok!

Utoljára köszönhetek be úgy, hogy sziasztok kölcseysek, bár ez itt most nem a sulirádió!

Elérkezett a búcsú ideje. Eljött a köszönetnyilvánítás, a hála és a nosztalgia pillanata. Ez a 12.B búcsúja, gondolatai, emlékei és mérhetetlen hálája néhány sorban.

Pár gondolat magáról a ballagásról:

Korábbi éveinkben, amikor mások ballagásán álltunk sorfalat, vagy amikor az iskolát, és az akkori végzősök termét díszítettük, titkon mind elképzeltük, milyen lesz majd a pillanat, amikor ezt értünk teszik majd más diákok, és mi ülhetünk be utolsó osztályfőnöki óránkra, majd vonulhatunk végig az épületen könnyes szemekkel, a Gaudeamus igiturra, szeretett matrózbúcsunkat, illetve öltönyeinket magunkra öltve. Az is lejátszódott már lelki szemeink előtt, milyen büszkék lesznek ránk szüleink az adott pillanatban, amikor búcsút intünk iskolánknak és tanárainknak.

Gimnáziumi pályafutásunk csúcsa mégis a szalagavató marad, ahol utoljára voltunk igazán együtt hivatalos keretek között. Ott legalább megmutattunk hónapok lázas készülődésének gyümölcsét, learattuk végzős babérjainkat. Utoljára alkottunk egy egységet, táncoltunk, sírtunk, ünnepeltünk, mit sem sejtve, ez adja majd gyakorlatban a végső ünnepélyes lezárást. Bevallom, azóta osztályomnak már azt is megbocsátottam, hogy a bevonulás zenére benyújtott ötletemet végül leszavazták, hiszen a Flex oh oh oh 24 órás verziója sem nyújtana nagyobb örömet a december nyolcadikai napnál.

Március 13-án gyakorlatban, április 30-án pedig hivatalosan végzős évfolyamunk számára véget ért egy életszakasz. Egy olyan életszakasz, amit szüleim mindig úgy emlegettek, hogy az ember életének legszebb éve. Bármennyire furcsa volt ez számomra akkor, szavaik beigazolódtak. Valóban életünk legszebb és egyben legmeghatározóbb éve azok voltak, amelyeket itt, kölcseys diákként töltöttünk el.

5 éve érkeztünk ide, alig ismertük magunkat, az épületet, tanárainkat és egymást.

Az ötödik év végén büszkén mondhatjuk, olyan változásokon mentünk keresztül, amelyek a jelenlegi énük legkiteljesedettebb alakját adják. Ezt nagy mértékben köszönhetjük egymásnak, a köztünk kialakult köteléknek, az esetenkénti súrlódásoknak. Nyilván hazugság lenne azt állítani, hogy nem estünk át mélypontokon, nem sírtunk, nem üvöltöttünk olykor. Erős személyiségek és hangok találkozhattak és ütközhettek egy-egy órai vagy órán kívüli eszmefuttatás során. Ezek mind hozzátartoztak harmonikus hétköznapjainkhoz. Megtanultuk, milyen egy közösséget alkotni, mi az a közös érdek, és ezért miként kell munkálkodni. Mind nagy reményekkel érkezünk, hogy itt majd megtaláljuk azt a közeget, amit építhetünk és minket is épít, a társaságot, ami csak akkor teljes, ha részei vagyunk. Amikor osztálytársaimat kérdeztem a bennük kavargó érzésekről, jó pár gondolat mély nyomot hagyott bennem. Közülük kettőt ki is emelnék:

„Mindig hálás leszek, mert segítettetek, még akkor is, amikor nem tudtam róla.”

„Köszönöm, hogy az életem részei voltatok, és hogy én is a tiétek része lehettem.”

Saját helyzetemet sem hagyhatom ki. Egészen hihetetlen belegondolni, hogy ez a 30 ember, akiket osztálytársaimnak és barátaimnak hívhatok, meg tudtak békélni a helyzettel, hogy kevés tabu témát ismerek, és egyáltalán nem kellett rosszul éreznem magam, ha furcsa gondolataimat megosztottam velük, mert kifejezetten jól reagáltak, bármilyen tartalmat tártam eléjük elmémből. Kijelenthetem, mára már egyikünkben sem maradtak gátlások, egymás előtt mindet sikerült levetkőzni. Remélem egy Valeriana Relaxos doboz láttán eszetekbe jutok majd, az összes történetemmel együtt, amit valaha megosztottam veletek. Ha esetleg valahol felcsendülne egy olyan sláger, mint a Költözz belém, a Sunshine Beach Forever vagy a Rágógumi, szintén ne feledkezzünk meg emlékezni egymásra.

Furcsa egy társaság voltunk, az online oktatásnak köszönhetően családom bepillantást nyerhetett egyik óránk menetébe, és nekik is rögtön szemet szúrt, mennyire különleges és a szokványostól eltérő lehetett az összes közösségként megélt pillanatunk. Mert nem csak a Szabó Magda Régimódi történetét feldolgozó óra volt ilyen hangulatos, hanem mindegyik.

Lehetetlen mindent néhány mondatban kifejezni, mert minden egyes történetet egy újabb követ, és talán napokig mesélve se fogyna ki belőlünk a szó.

Belaktuk, és otthonossá tettük termünket és magát az épületet. A 214-es terem lett második otthonunk, melynek szentségét a terem hátuljában elhelyezett nagy családi képünk őrzi.. Ha

erre rátekintettünk, nulladikos énünk csillogó szempárja nézett vissza ránk, az az énünk, amelytől minden pillanatban távolabb kerültünk. Bármennyire hosszúnak tűnt egy-két bent töltött nap, a mostani helyzet ráébresztett mindnyájunkat arra, hogy egyik pillanatot sem lehet örök állandóságnak tekinteni. Amint mindez elmúlik, és már többé nem lehetünk gimnáziumunk diákjai, azt a napot is visszasírjuk, amikor a leginkább hazavágytunk egy-egy megterhelő hajrá közepette. Ilyenkor azt kívánjuk, bár átélhetnénk még pár ilyen napot. Mert a Kölcsey épülete egészen eddig biztonságot jelentett sokunknak. Megszoktuk, megszerettük, idő előtt elvesztettük, de részét magunkban hordozzuk.

Mindenképp említést érdemelnek Tanáraink, akiknek hálásak vagyunk tudásunk építéséért és gondozásáért. Ez azonban nem minden, amit tőlük kaptunk mind személyesen, mind az online oktatás során. Hálával tartozunk azért, hogy mindig fáradoztak azon, hogy szót értsenek velünk, a lelkünket ápolták, akár óratervüket áldozva mentális állapotunk javításáért. Képesek voltak milliószor átrágni egy-egy éppen bennünket foglalkoztató témát. Rendelkezésünkre álltak a kamaszpanaszos perceinkben, mikor szükségünk volt rájuk. Rengeteget emelt a bent töltött órák megítélésén az oldott hangulat, amit teremtettek, vagy engedték, hogy közösen teremtsünk. Képesek voltak kezelni a különböző véleményekben gazdag, sokrétű közösségünket és mindig vevők voltak egy-egy velős eszmecsereére. Megannyi mosoly, szép emlék és köszönet fűz minket a Kölcsey tanári karának nagy részéhez. Egyedi szófordulataikra, megszólalásaikra hosszú ideig vígan tekintünk majd vissza, legyen az a „nagyon zavar a zaj”, „nekem már van nyelvvizsgám”, vagy az akinek nincs esze legyen notesze”.

Sosem felejttem el azt sem, hogy Molnár Barbara tanárnő kiválóan vette az akadályokat, röplabda karrierünk kibontakozásának kezdetén, pedig nem egyszer jelentettünk veszélyt életére és az udvaron lévő autók állapotára egy-egy furfangos labdamenetünkkel.

Csiszár tanárnő sem egyszer fogta a fejét a mindennapos webbeteges diagnózisom hallatán és néha mi sem győztük jegyzetelni órai korlátozásait. De humoros ppt-i és a naprakész szlenghasználata is említést érdemel. Így nem csak József Attila összes élettársára és pályaszakaszaira, de ezekre is biztosan emlékezni fogunk a jövőben.

Kozma tanárnőnek sem volt egyszerű dolga, miután kicsengettek a negyedik óráról, sok esetben már nem csak órai csicsergésemet kellett hallgatnia, de még a rádiós intro se hagyta nyugodni.

Még ezt a listát is bőven folytathatnám.

Természetesen külön köszönet Tóthné Szabó Judit Tanárnőnek, második anyukánknak, aki mindig hitt bennünk, kiállt értünk, és végtelenül türelmes volt velünk, még ha zsványságot követtünk el, vagy rossz fát tettünk a tűzre, akkor is. Szárnyai alatt mindig úgy érezhettük, számít a véleményünk és szeretve vagyunk. Bár fizikusokkal és matematikusokkal alig ajándékozta őt meg társaságunk, azért remélem más területeken kompenzálhattunk, ezért a hiányosságunkért.

Iskolánk nem csak az osztályon belüli kapcsolatok kialakítására adott lehetőséget. Sok barátság kötöttetett az osztálytermeken kívül, más osztályok diákjaival, legyen az velünk egyidős, idősebb, vagy akár fiatalabb. Itt meg kell említenem a Kölcseyben működő diákönkormányzatot és a többi szakkört, ami többünknek adott életre szóló élményeket, barátságokat, és gyönyörű emlékeket. Remélem, ezek az értékek továbbra is gondozva lesznek a Kölcsey falain belül. Személy szerint én is számos jó emberi kapcsolatot köszönhetek a diökös és gólyatábor szervezői pályafutásomnak. De tudom másoknak legalább ilyen meghatározó volt a színjátszó vagy akármelyik másik szakkör.

Remélem, hogy a fiatalabb generáció tanul a helyzetünkből, és minden egyes kölcseys pillanatot kihasznál, mert ami most hétköznapiak tűnik az a búcsú és egy váratlan fordulat, például a jelenlegi járvány idején rögtön felértékelődik!

Fontosnak tartom kiemelni családunk támogatását is, akik szintén velünk élhették meg ezt a felejthetetlen fél évtizedet. Nem volt mindig könnyű dolguk velünk nekik sem, de egy pillanatig sem haboztak, amikor szükségünk volt rájuk kamaszkorunktól fiatal felnőtté válásunkig.

Ez a kaland számunkra véget ért papíron, de mind tudjuk, ez nem valódi lezárás, mivel az, amit innen magunkkal viszünk, egész életünkre kihat majd.

Végezetül végtelen hála, és köszönet a sorsnak azért, amiért 2015-ben a Kölcseyt ítélte a követendő utunknak, mert az összképet tekintve, minden itt töltött pillanat pótolhatatlan.

A 12.D osztály nevében Kajos Anna következik.

A 12.D osztály búcsúbeszéde

Beletelt néhány törlés gomb leütésébe mire sikerült megtalálnom a tökéletes gondolatokat a búcsú beszéd kezdő soraihoz. Búcsú. Nem éppen egy pozitív töltetű szó, nemde? Ettől függetlenül igyekszem, a matematika szavaival élve, nemnegatív hangulatot teremteni, hiszen ez remélem nem a végső búcsú.

Nehéz visszaidézni azokat az időket, amikor gyámoltalanul érkeztünk iskolába figyelve arra, hogy a végzősök auráját véletlenül se zavarjuk meg. Nem ismertünk senkit, csak az osztályunkat, azt is éppen hogy. Az itt töltött 5 év felért egy kalandos utazással, melynek első állomása a gólyatábor volt. Egyik napról a másikra szövődtek életre szóló barátságok. A gólyatábor volt az a hely, ahol osztályfőnökünk, Kozma Éva személyében egy második anyukát is kaptunk. Egy anyukát, aki gondoskodik rólunk az iskola falai között.

Az osztályt összekovácsoló programok a közös kirándulások voltak melyek 0.ban Visegrádon vették kezdetüket. Itt fény derült Kozma tanárnő egyik, addig még nem ismert, mára már nagyon jól, időtöltésére, a sétára, melynek eredménye általában 32 ázott kölyök és egy pár doboz hideg sör lett. Ekkor még nem sejtettük, hogy ez csak a kezdet.

A D osztály tanulójának lenni nem csak az olasz és angol nyelv magas fokú elsajátítását jelenti. Olyan szerencsés és kitüntetett helyzetbe kerültünk, hogy testközelből sikerült megismernünk az itáliai kultúrát. 9. tavaszán, Pivárcsi Tanár úrnak, Vadász Tanárnőnek és az Ofőnek köszönhetően osztályunk megszállta Jesolot és a környező városokat. Sirmionen, Buranon, Muranon és Veronán át egészen Velencéig kalauzolt el minket a csodálatos idegenvezetőnk, Pivárcsi tanár úr. Sorverseny a tengerparton, fürdés az Adriában, cappuccino Velence kávézóiban és még megannyi színes emlék fűz a kiránduláshoz, amit sohasem felejtünk el.

Hálával tartozunk olasztanárainknak, akik lehetővé tették a cserediákprogramban való részvételt. Emlékszem még a napra, mikor izgatottan vettük fel a kapcsolatot az olasz diákokkal, akik ősszel meg is érkeztek hazánkba és egy élményekben teli hetet töltöttek el velünk s családjainkkal. Nem is tellett bele egy évbe és már a reptéren álltunk, bőröndjeinkkel kezünkben, hogy mi is megismerhessük olasz barátaink családját, mindennapjait és nem utolsó sorban Rómát. Sokunk álma vált valóra. Végig jártuk Róma nevezetességeit, betekintést nyertünk az olasz mentalitásba és olyan kulináris emlékekkel gazdagodtunk, hogy a mai napig megnyaljuk szánk szélét ha visszagondolunk.

11. Őszén, az eltelt másfél hónap fáradalmait a Velencei tónál pihentük ki. Legalább is úgy terveztük. Hamar sikerült a pihenés gondolatát elhessegetni, miután Kozma tanárnő felvetette a „rövid” pákozdi séta ötletét. És mi, naivan, nem gondolva a kilométerekre belementünk. Azóta se tudom, hogy éltük túl, de az biztos, hogy soha többet nem ülünk járdaszegélyre egy emlékműnél, mert örökre megtanultuk, hogy TILOS.

Ismét eltelt egy év. 11. évünk utolsó hónapjában jártunk. A júniusi szellő rezegett az ágakat, a végzősök keményen tanultak vizsgáikra, a 11. D osztály pedig a ferihegyi repülőtér kora reggeli járatán várt az indulásra. Itt felmerül a kérdés: már megint hova mennek ezek? Hölgyeim és uraim üdvözljük önöket a Wizzair londoni járatán! hallatszott a pilóta. Igen, az úti cél London volt. S hogy miért, hogyan? A válasz egy név: Kozma Éva. Az osztályfőnök, aki szívét lelkét beleadva szervezte az angliai utunkat, lehetőséget teremtve arra, hogy tánc párbajozzunk London legöregebb kocsmájában, ahol még Shakespeare is járt, felüljünk híres piros buszokra, angol reggelizzünk és süttessük magunkat Brightonban, az óceán partján. Hálával tartozunk és nem tudjuk elégszer megköszönni.

Mindemellett a sok kirándulás után, megannyi izgalommal, reményteli várakozással indultunk neki az utolsó évünknek, amiről már az elején tudtuk, hogy a legizgalmasabb, de egyben a legstresszesebb is lesz, és akkor még nem is tudtuk mennyi minden váratlan dolog fog történni. Tisztában voltunk vele, hogy sok feladat vár ránk, készültünk nagy lelkesen a hagyományok szerinti eseményekre. Szeptemberben végre elkezdődtek a táncpróbák. Volt ott minden, nevetés, sírás, veszekedés, mire végleges formát öntöttek táncaink. Megannyi lány álma végre beteljesült, fehér ruhában csilloghattunk. Az osztálytánc is mély emlékeket hagy maga mögött. Úgy terveztük az ofó még cigánykerekezik is, de úgy döntött, hogy megmenekül e feladat elől, és inkább begipszeltette a kezét. A legnagyobb meglepetés bennünket a szalagavatón ért, amikor Miske tanárnővel improvizált jelenetekkel tarkították a műsort. Felejthetetlen!

Végzős éveinkre tapasztaltabbak lettünk, lassan, de biztosan megismertünk minden osztályt, tanárt, az összes zeg-zugot, így jogosan használtuk már a VIP sort a büfébe. Már éreztük a határainkat a tanárok felé, ami már-már barátságba szövődött. Tudtuk már, melyik mosdóban lesz wc-papír délután 2-kor is, és hogy melyik termék voltak éppen üresek a lyukas óráink alatt. Persze ha nagyon akartunk, kisunnyogtunk a kínaiig, vagy az Ádámba kis csevelyekre-ezt persze csak iskola után. Amint jött a jó idő és a napsütés, mindenki az udvaron üldögélt,

gondtalanul, igazán családiasan. Teleszívtuk magunkat D-vitaminnal, és újult erővel vágtunk a következő órának. Volt persze, hogy besokalltunk, és nem bírtuk már a helytállást-ilyenkor egy két napra eltűntnek nyilvánítottuk magunkat, hogy aztán visszatérjünk, mintha mi sem történt volna. De talán a legfájóbb, hogy ebben a jelenlegi helyzetben elvesztettük ezeket az élményeket, amik alapvetőnek tűntek, hogy lesznek még. A folyosón a másik felismerése, és örömből egymás nyakába ugrása, a véletlen találkozás az ebédlőbe, illetve az 5. szünet megváltása, ami egy rituálévá kerekedett ki bizonyos társaságokban. A szünetben való kinti dobálások-röpizések együtt mind feldobták a napjainkat. Sok-sok élmény köszönhető tanárainknak, akiknek a fortélyait volt, hogy előbb, másoknak később tapasztaltuk meg. Ki mikor ér órára, van-e még becsöngetéskor idő büfébe szaladni, -amihez hozzá adódik Laci monológja-illetve kinél lehet, és ha lehet mennyire és hogyan lehet puskázni. A tanárok együttélése és kedvessége mind hozzájárult ehhez az otthonos hangulat kialakításához, és hogy kellő magabiztossággal lépjünk ki a kapuiból. Szerencsések vagyunk, hogy a tanáraink szemében mindig a mi jólétünk és közösségünk volt az első az iskolában. Hogyan máshogyan lenne lehetőségünk egy évig egy ikeás kockát építenünk Svédországnak, majd a nagykövet hátsókertjében iszogatni, ha nem a mi buzgó osztályfőnökünk segítségével? Büszkék lehetünk, hogy a Svédektől, Rómáig, Londontól, Gyuláig, bárhová elrepített csak, hogy a „túl jó” osztályunkba kicsi rosszaságot is csempésszen. Soha nem fogjuk elfelejteni, azt a széleskörű, értelmes, és átfogó tudásanyagot, amit a kerettanterv ellenére is tanárainknak néha sikerült becsempészniük az óráinkba. Az iskola mindemellett teret adott nekünk ha nincs hová mennünk a délutáni programunkig, hogy még akár órákig hülyéskedhessünk a termekben. És a napok, amikor nem akartunk felkelni se, nem hogy dogát is írni-most átértékelődtek, és mit meg nem adnánk azért, hogy még egyszer megírassunk 5perc alatt egy olvasmányellenőrzést.

A szalag tűzéssel azonban kezdetét vette a felkészülés időszaka, amit sajnos márciusban a covid-19 erősen átrajzolt. Egyik napról a másikra kellett átállnunk, mind a tanároknak, mind nekünk az online tanulásra, ami kisebb zökkenőkkel egész gördülékenyen ment. A lógások innentől kezdve mikrofon és fülhallgató kikapcsolással nyilvánultak meg. Nap mint nap újabb és újabb hírek érkeztek az érettségivel kapcsolatban. Az utolsó pár hónap idegtépő időszakát még inkább tetőzte a bizonytalanság. Rémmálommá vált a valóság. Minden érettségiző, tanár szülő, családtag évek múlva is emlékezni fog, ha nem is az érettségi jegyekre, de a

körülményekre biztosan. Gyerekeinknek, unokáinknak már, mint történelem mesélünk a jelen időszakról. A 2020-as év még külön érettségi tételként is megjelenhet az utókor számára. Köszönettel tartozunk tanárainknak, szüleinknek, barátainknak, akik ebben a nehéz időszakban mellettünk álltak, támogattak, bátorítottak bennünket. Egy nehéz helyzetből még nagyobb elszántsággal indulunk útnak, céljaink, álmaink megvalósítása felé.

Hiányozni fognak a megnem történt évvégi élmények, a leglazább időszaka az öt évnek, amit mind idáig vártunk. Hálát adunk azonban a szalagavatónak, hogy még meg lehetett tartani, hiszen ez egyik legszebb emlékünknél marad mindig, az afterpartyval együtt, ahol jelképesen még tombolhattunk egyet közösen, mi, a meggyötört, megpróbáltatásokkal teli évfolyam.

Lehovicz Roland következik a 12.F-ből.

A 12.F osztály búcsúbeszéde

Ballagás?!

Amikor azt hittük, hogy már mindenen túl vagyunk, jött a koronavírus. Arcmaszkokon keresztül tekintünk vissza erre az öt évre és nagyon sok esemény felértékelődik szemünkben a karantén hatására.

Minden 2015-ben kezdődött.

Az első, középiskolai év valószínűleg mindenki számára meghatározó. Ránk ez többszörösen is igaz, hiszen a gólyatábor és a nulladik nap után nem csak a környezet és a körülöttünk lévő emberek változtak meg teljesen, hanem a nyelvet sem értettük, amin hozzánk beszéltek. Az első találkozások lelkes pillanatait gyorsan felváltotta az az abszurd helyzet, hogy hogyan fogunk megtanulni egy nyelvet egy év alatt. Ráadásul, bár akkor még ezt nem tudtuk, de másfélvre rá már egy francia csereúton kellett megértetnünk magunkat. Francia tanulásunk legfontosabb személyeinek – Erőss, Szkladányi, Berkesi, Lotfi Tanárnőnek – a mai napig óriási hálaival tartozunk, kitartó munkájuk által olyan tudásra tehettünk szert, amiből a mai napig táplálkozunk.

A sok nyelvtanulás közben, amihez többek között az is hozzá tartozott, hogy franciául kellett főzős videót forgatnunk, azért akadt idő más programokra is. A gólyahét alkalmával, filmet forgattunk, sütöttünk – főztünk és a mi osztályunk gyűjtötte a legtöbb vécépapírt (mi már akkor előre készültünk a mostani helyzetre). A gólyahetet a bál zárta le, ahol győztesen buliztunk... egészen este nyolcig.

Az év vége is sűrű volt programokban, hiszen a vizsgákra való készülés mellett részt vettünk a poroszlói osztálykiránduláson és az első francia táborunkon (colo) is. A sikeres vizsgákat pedig szintén egy közös programmal ünnepeltük meg, az osztály nagy része részt vett a túrákkal és persze strandolásokkal tarkított korzikai kiránduláson, amit Szende Kristóf tanár úr szervezett.

A következő évben visszatértünk a már-már ismerős környezetbe. A nyár élményei után, új kihívásokkal néztünk szembe kilencedikben; immáron a megszokott rövidebb, nyelvi előkészítő napokat felváltotta a teljes, gimis napirend. Ekkor már hozzászoktunk többé-kevésbé a francia nyelv használatához, ám ezt egy teljesen új kontextusban is megtapasztalhattuk. A kilencedik év folyamán Berkesi és Lotfi Tanárnőknek köszönhetően

részt vehettünk a normandiai cserediák programon. Áldozatos és kitartó munkájuknak köszönhetően egy életreszóló élménnyel gazdagodhattunk. Tényleg egy felfoghatatlan élmény volt... Visszagondolva mindenkiben felmerülhet az emlék, mennyire izgultunk pár perccel az érkezés előtt. Nem tudtuk elképzelni, ez hogyan fog működni hiszen „nem is tudunk franciául”. A kezdeti sokkon és pár kínos órán átlendülve viszont, egy igazi felejthetetlen utazáson vettünk részt, mely a nyelvtudásunkat is, és tapasztalatainkat is bővítette. Biztosan mondhatom, itt ismerhettük meg legjobban a francia kultúrát és szokásokat, miközben új barátságokat is köthettünk. Ezek után a Párizsban eltöltött pár nap, közelebb is hozott minket, mint közösség.

Ám a cserediák programon kívül is, egy vidám élményekben gazdag évet tudhattunk magunkénak. A sütivásárok, közös séták a Városligetben, a vicces események a Lyukban (a 210-es terem becsületes neve), valamint az osztálykarácsonyunk családi hangulatban egy teázóban – mind-mind olyan élmények melyekre a mai napig kellemes érzéssel tekinthetünk vissza. Ráadásul, Berkesi Tanárnő bravúros tanítási módszerének köszönhetően magas szintet érhetett el osztályunk franciából, arról nem is beszélve, hogy mennyire közel kerültünk ezáltal a francia nyelvhez.

S mindezek után következett egy újabb év, a tizedik évfolyam. Hogy mi jut róla először eszünkbe? A konfliktusok és nehézségek éve. Akár az élet – hiszen az iskola is az élet metaforája – az 5 évünk sem volt konfliktus és problémamentes. Ezt érdemes bevallani, hiszen az utunk nem lehet mindig egyenes. Ez ilyen. Több tanárunk megváltozott, szembe kellett azzal néznünk, hogy az igazság néha nem érvényesül és hogy igenis meg kell tanulnunk felnőttként viselkedni. Nehéz volt helyesen cselekedni, sok hibát vétettünk mi is, s tanáraink is. Ám csak úgy, mint az előző években, nagyon sok pozitív élmény is ért minket. Először is, osztályunk egy része a francia színházban Christelle Tanárnővel megcsinálta a Pál utcai fiúkat, amit többek között bemutathattak Franciaországban, a saint-malo-i diákszínház fesztiválon. Christelle Tanárnő-t azért is ki szeretnénk emelni, hiszen franciatanárként is szerepet játszott az osztályunkban, mindig lelkesen, odaadóan, teljes erőbedobással jött hozzánk franciát tanítani. Neki köszönhetően nagyon sikeresen végezhattük el az évvégi vizsgánkat. Egy másik fény sugar az életünkben Ocskó Tanárnő volt, akinél kevés pozitívabb és nagylelkűbb ember van. Ám nem szeretnénk arról sem megfeledkezni, hogy ebben az évben Drága Gém Tanár Úr is elkezdett minket tanítani, aki azóta az osztály szíve csücske!

Tekintve, hogy osztályunk igen sokszínű és különböző érdeklődési köreink vannak, sok más programnak is részesei voltunk, mint pl. az énekkarnak vagy az irodalom szakkörnek. Utóbbi Varga Tanár Úrnak köszönhető, s ez egy fontos lehetőséget biztosított sokunknak; lehetőségünk adódott olyat is tanulni, hallani, amit a tanórák keretében sajnos nem lehet megtenni: megismerni a kortárs műveket is, s közösen beszélgetni róluk, véleményt formálni. Ám Varga Tanár Úrnak azt is köszönhetjük, hogy többszörösen elvitt minket az ország legjobb színházaiba; s megtudhattuk mit is jelent a minőségi színházcsinálás. Csak, hogy párat említsünk: Katona: Nóra, Örkény: Hamlet, Radnóti: Ádám Almái, s talán még egy Pintér Bélát is megnézhattünk volna, ha a helyzet máshogy alakul. Az év talán egyik legemlékezetesebb pillanata pécsi osztálykirándulásunk, természetesen az Ananász Hotellel és a MÁV-nak köszönhető többszörös átszállással.

A 11. évünk újabb fordulatokat tartogatott számunkra, hiszen fakultációkat kellett választanunk, s ezzel egyre inkább eldönteni, hogy melyik egyetemet, melyik szakot is szeretnénk választani. A jövőnk egyre jobban kezdett a mi kezünkbe kerülni. Ám a nagy fordulatok mellett kaphattunk egy igazán nagyszívű történelemtanárt is, Broszman Tanár Úrat. Az első találkozásunk vele mindenki számára felejthetetlen pillanat volt, nagylelkűsége és jószívűsége azóta is mindig kíséri minket. (Most pedig különösen hálásak vagyunk ebben a nehéz helyzetben, hogy ennyire felnőttként és emberként kezel minket, arról nem is beszélve, hogy mennyire megható mondatokkal tud minket fogadni 10:15-kor.) Ez az év tanulmányaink szempontjából is fontos mérföldköveket tartogatott: többen előre hozott érettségit tettek és OKTV-n vettek részt, ahol fontos eredmények is születtek. Az év utolsó legnagyobb emléke pedig szegedi osztálykirándulásunk volt.

És végül szeptemberben megkezdtük az utolsó évet a Kölcseyben. Azt tudtuk, hogy a végzős évünk hamar el fog szállni, de hogy ennyire, azt egyikünk se gondolta volna. Elindult tehát ez a tanév, amely talán a legfontosabbnak mondható az itt eltöltött 5 év közül, hiszen egyetemre kellett jelentkeznünk, érettségiznünk kell és ezzel zárulnak le a gimnáziumi tanulmányaink. Szeptember végén a legutolsó osztálykirándulásunkra indultunk a Mátrába, majd ezután elkezdtünk a készülődni a szalagavatónkra. Elkezdődtek a táncpróbák a keringőre (mindannyiunknak hiányoznak azok a hétfő esték) és az osztálytáncra is. Ez utóbbira a próbák, közelebb hozták az osztályt, még akkor is, ha elég sok türelmet követeltek néha. Nem vagyunk egy egyszerű közösség, ezt már elég sokszor bebizonyítottuk, nem volt ez másképp itt sem.

Mindeközben sokan még azt se tudtuk miből érettségizzünk és merre menjünk továbbtanulni (és az sem könnyítette meg a dolgunkat, hogy nem tudtuk hogyan alakul a felvételi eljárás). Természetesen voltak boldog pillanatok is, mint a tablófotózás (még ha nem is tudjuk látjuk-e valaha készen a tablót), vagy a reggeliztetés, amire bár 5 évet vártunk, de teljesen megérte! December 8-án aztán sor került a szalagavatónkra, bár nem a Tüskecsarnokban, ahogyan azt reméltük, de így is mindannyian izgatottan vártuk. Varázslatos volt, főleg a mostani helyzetből visszatekintve, mikor tudjuk, hogy nem lesz hagyományos ballagásunk, utolsó osztályfőnöki óránk és bankettünk. Illetve fontos megemlíteni, hogy ez az utolsó év, éppúgy, mint az elmúlt 5, érzelmekben gazdag és nagyon szélsőséges volt, amit legfőképp annak köszönhetünk, hogy az osztályunk tele van színes egyéniségekkel.

A Kölcseyben töltött éveink alatt valószínűleg nem egy vitáért volt felelős az osztályunk a tanáriban, ezért köszönjük a mi fantasztikus osztályfőnökünknek, hogy mindig kiállt mellettünk és támogatt minket jóban rosszban. Varga Tanár Úr volt az, akihez bármilyen problémánkkal fordulhattunk, aki segített az utunk egyengetésében, akire mindig számíthattunk és aki átsegített minket a felnőtté válás nehézségein... A vele töltött évek segítettek világnézetünk és elveink kialakításában is. Mindezt hálásan köszönjük!

Még egy pár szót az emberekhez, akikkel ezt az 5 évet közösen eltöltöttük! Korántsem volt mindig felhőtlen a hangulat a termünkben. De minden vita és összetűzés ellenére is, úgy gondolom mindig tudtuk hogyan kell összefogni és közösen dolgozni, ha a helyzet úgy kívánta. Ezt igazán 12-ben tapasztalhattuk meg. Egy kissé klisé, de ez az igazság – az utolsók voltak azok az élmények melyek a rosszabb emlékeket felül írva, közelebb hoztak minket. Ezúton is örömmel teli és sikeres éveket szeretnénk kívánni nektek. Reméljük, még az elkövetkezendő öt év is legalább annyira formáló és izgalmas lesz, mint az elmúlt öt – habár reméljük kevesebb bizonytalansággal és arcmaszkkal fog szolgálni, de annál inkább több vidám pillanattal.

Nemsokára találkozunk! Csak az F!

Oláh Barnabásé a szó, aki a 12.G-sek nevében búcsúzik.

A 12.G osztály búcsúbeszéde

Kedves Tanárok, Szülők, Olvasók !

És persze kedves Diáktársak, (brácsáink, tesáink, feleink, véreink, bástyáink, dilók, csak hogy emlékezzünk milyen szlengszótár szerint is éltük mindennapjainkat Krisztus 2020. évében)

Március elején még nem gondoltuk, hogy érettségi évünk gyökerestül megváltozik.

Többszöri nehéz szóváltás és egymást meg nem értés után, nagy nehezen tablónk is elkészült, melyet azonban az idei tanévben sajnos már nem lesz lehetőségünk iskolánk falára függeszteni. Ahogy osztályunk libasora sem haladhat el idén a folyósón, meghatott rokonok és tanárok között. Szeretett tanárainknak sem lesz alkalmunk szerenádót adni, és a várva várt érettségit levezető bankett is elmarad. Na és érettségiről még nem is beszéltünk...

Egyszóval, az év végi megszokott hagyományokat teljesen felborította a kialakult helyzet.

A bezártság alatt azonban önkéntelenül is nosztalgiázni vágyunk, és felelevenednek osztályunk emlékei.

A gólyatábor, amelyen ugyan nem mindenki vett részt az osztályból, de már annyit anekdotáztunk róla, hogy az is kívülről fújja, aki nem volt ott, és amelyről olyan jó kisfilm készült, mint eddig senki máséről.

Ismerkedés az iskolával, beilleszkedés, a 0.-os kihívások és az órarendi lazaság furcsa váltakozása.

Első francia szavaink, melyek nehézkesen maradtak meg fejünkben, majd a ráeszmélés, hogy egyik pillanatról a másikra beszélünk franciául. A hármas csoportbontások Monsieur Gémmel, Madame Perlakival és Madame Ganczerrel a mai napig meghatározó emlékek és belső poénok színtere.

A nehéz feladatnak tűnő projektmunkák, melyek azonban mindig izgalmasan, kreatívan és szórakoztatóan végződtek. Újságkészítés, csapatmunkák, na meg persze videókészítés, filmvágás, amelyekből remekművek születtek.

Az emlékezetes Colo-k a Balcsi-parton, már a közeledő nyári szünet lázában.

Felejthetetlen párizsi diákcsereánk, mely során elmélyíthettük francia tudásunkat, új barátságokat kötöttünk, drámázhattunk és ráeszmélhettünk milyen jó dolgunk van a saját osztályfőnökeinkkel.

Szegedi utunk, ahol örökre belénk vésték, mikor is volt az a bizonyos szegedi nagy árvíz (1879, ugye).

Krakkói osztálykirándulásunk, mely nem éppen úgy alakult, ahogy azt szeretttük volna. A lerobbant busz, eltévedt idegenvezetők és ágyi poloskák ellenére mégis szép emlék marad.

És ki ne hagyjuk az osztálykirándulások két gyöngyszemét, a felejthetetlen pesti urbango-t és a Sobri Jóska élményparkot, ahonnan majdnem idő előtt kellett távoznunk.

Osztálytársak jöttek, mentek, de az biztos, hogy mindegyikük tiszteletbeli örökös tag volt, van és lesz. Közösségünk végig összetartó maradt, és erre még saját magunk is irigyek vagyunk.

Sok volt ez az öt év, de egyszerre hihetetlenül kevés is. Egymást formáltuk, együtt cseperedtünk fel, még ha örök gyerekek is maradunk (ezt kedvelt kémiatanárunk, Palya tanár úr is gyakran hangoztatta; ilyen infantilis osztályt! De hát mit tehetnénk, ilyenek vagyunk?).

Köszönjük a sok-sok tanárunknak, hogy kitartottak mellettünk, Csákayné Vágvölgyi Bernadettnek, szeretett biosztanárnőnknek a felejthetetlen órákat, Samu Ágnesnek, kikezdhetetlen idegrendszerét, Monsieur Grandsire-nek a jó hangulatú tanulást, Varga-Urbán Zoltán tanár úrnak a különleges órákat. Köszönjük osztályfőnök-helyettesünknek és matektanárnőnknek, Vértés Judit Andreának, akivel együtt kezdtük a Kölcséyt, de reméljük nem együtt fejezzük be...mindig számíthatunk rá, bármiről is legyen szó. Köszönjük mindenkori osztályfőnökünknek, Sverla Csillának ezt az öt évet, hogy ilyen remek közösséggé kovácsolódtunk és hogy ilyen remek franciatudást szerezhettünk!

Ég veled ifjúság, ég veled iskola!

U.i.: szeretetteljes üdvözetünket küldjük még a portás bácsinak, néninek, gondnokoknak, takarító néniknek, a konyhás bácsinak, néninek, Lacinak, Nándinak!

Nagyon köszönöm a számvetéseket és azt a megerősítést, amelyben minket, tanárokat részesítettetek. A visszaemlékezések alapján népszerűségi sor állítható fel az elmúlt évek programjairól: a csúcson minden bizonnyal a szalagavató bál (és az oda vezető próbák) szerepel. Aztán a táborok (mindjárt a legelső, a GTB), a kirándulások és a diákcserék. Az utazások (nagyon sok országot és várost említettetek, s a lista még nem is volt teljes!). Most felértékelődik az, hogy szabadon, félelem nélkül utazhattatok. S miközben veszteségként élitek meg, hogy nincs ballagás és nincs rendes érettségi, éljétek meg az örömet, hogy a sok-sok élmény az elmúlt évek során megadatott!

Amit a legeslegjobb volt hallani Tőletek, az a következő néhány tapasztalat: a Kölcseyt otthonos iskolának mondjátok, ahol biztonság van, s ahol még a családi viszonyok is jellemzők a diák-tanár kapcsolatban. Nagyon örülök az osztályfőnökökről mondott szép szavaknak: Hozzátok nagyon közel állóknak írtátok le őket, olyanoknak, akiktől elveket, világnézetet is lehetett tanulni. Örülök, hogy ezen a téren nem voltak változások: mind az öten a kezdetektől mostanáig mellettetek voltak. Az én egyik legfontosabb döntésem minden évben, hogy kikre bízom az új osztályokat. Jó érzés, hogy esetetekben jól döntöttem.

Nagyon örülök, hogy beszédeitekben a jövő is megjelent a múltidézés mellett: érzésetek szerint életre szóló barátságokkal mentek tovább.

De mielőtt továbbmennétek...

Hétfőtől érettségi írásbelik lesznek. Érettségetek első jele és bizonyítéka az lesz, hogy betartjátok az egészségvédelmi szabályokat, hogy senkinek se veszélyeztessük a biztonságát. Ne álljatok le egymással beszélgetni sem a vizsgák előtt, sem utánuk. A vizsga nem digitális, de a kommunikáció előtte és utána maradjon az! Tartsátok fejből, hogy melyik terembe kell mennetek, ne kelljen a faliújságot tanulmányozni! Hozzátok a vizsgákhoz szükséges segédeszközöket, s aki tud, hozzon eleve magával védőeszközöket (alkoholos kézfertőtlenítőt és arcmaszkot), hogy – ha lehet – így érkeztek: maszkban, az utazás után fertőtlenített kézzel. Természetesen mi is biztosítunk ezekből mindenkinek. S amit még mindenkinek adunk: az a történelem atlasz. Helyesírási szótárat csak termenként négyet, ezeknek a közös használata lehetséges, de kézfertőtlenítést igényel. Remélem, a tételekkel, a feladatokkal szerencsétek lesz, ezt őszintén kívánom. A kijavított dolgozatok megtekintésével kapcsolatos

tudnivalókról később kaptok tájékoztatást. A szóbeli napok és a zárás új időpontjai: június 11-12. a B, D, F osztályoknak, június 15-16. az A és G osztályoknak.

A ballagási ünnepek jutalmazással szoktak folytatódni vagy véget érni. Nos, ez az, amit most erőltetett volna szimulálni. Nyújtsak kezét a kamerának? Mutassam fel a jutalomkönyvet, amelyet át szeretnék valahogyan adni? Pedig-pedig... Pedig nagyszerű évfolyam a Tiétek, és sokan nyújtottak kiemelkedőt valamilyen téren az elmúlt években.

A 12. A-ba kiváló sportolók jártak, hadd említsek most csak három Európa-bajnokot: Baranyai Zsófit (karate), Bujtor Sárát (akrobatikus rock and roll táncos) és Kaiser Balázst (vívás). Sára és Balázs a jó tanuló / jó sportoló célt is teljesítette, amiként Sági Inez is, akit szintén dicséret illet.

A 12.B-ből legszívesebben a kölcseys közösségért tevékenykedőkre emlékezem. Hajdú Mónika – akit az imént hallottunk – a Diákönkormányzat elnöki tisztségét is betöltötte, s aligha hagyott ki gólyatáborát, ahogyan Csoh Zsuzsi sem, aki nagy segítségünkre volt az évkönyv szerkesztésében is.

A 12.D-ben is kiváló közösségi embereink voltak: Garay Mátéra minden színjátszó kör, minden rendezvényszervező számíthatott fény- és hangtechnikai és informatikai segítségnyújtás terén, sikeresen vett részt tavaly egy országos természettudományos diákkonferencián, és kiemelt szerepe volt a kocka projekt megvalósulásában.

Kajos Panna, Láng Fruzsina és Mészáros Alina a közösségi munkájáért kap dicséretet: Alina az osztályfőnök jobb keze volt, Fruzsina a diákok ügyeit szervezte, Panna iskolai rendezvények konferálója volt.

Gyurka Manó kiemelkedő tanuló és sportoló (triathlon) volt, és marad is biztosan ezután is.

A 12.F-ből a következőket emeljük ki:

Kádár Ramóna, minden évben kitűnő, 6-7 tárgyból dicséretes, OKTV-döntős, sportoló, mindezt úgy, hogy kilencedikes korától egyedül él, mert a szülei Münchenben élnek és dolgoznak.

Wu Xiao Xi (Sziszi), aki többször volt kitűnő, sok tantárgyi dicséretet kapott, OKTV-döntős, mindig aktív tagja az osztálynak.

Lehovitz Roland, többször kitűnő, sok tantárgyi dicséretet kapott, OKTV-döntős, színjátszó, aktív tagja az osztálynak.

Tóth Laura Dóra, közel kitűnő, sok tantárgyi dicsérettel, OKTV-döntős, mindig aktív tagja az osztálynak.

Csepeli Eliza, többször kitűnő, sok tantárgyi dicsérettel

Minich Mercédesz, többször kitűnő, sok tantárgyi dicsérettel, sikeres sportoló.

Kapdebo Botond, nagyon sikeres sportoló (karate).

Minda Fanni, a közösség lelke, a szalagavatós tánc kitalálója, "tánc tanára" az osztálynak.

Banna Marcell, Nagy Boldizsár, a Kölcsey kosárcsapat aktív tagjai.

A 12.G-ből nagy-nagy dicséretet érdemel Lőrincz Orsi, aki 5 éven át kitűnő volt, de kimagasló tanulmányi eredménnyel végzett mindig Sólyom Lili és Török Kata is. Országos döntőbe jutottak francia nyelvből az OKTV-n Balogh Marcell, Lőrincz Orsi, Venczel Frigyes és Ruff Dóra. S akit az imént hallottunk, Oláh Barna nemcsak az osztályközösségért tett sokat, de a diákönkormányzatnak is nagyon aktív tagja volt.

Biztosan Ti is gondolkodtatok már azon, hogyan lehetne bepótolni az elmaradt ballagást. Képzeljétek el, hogy ilyenre volt már példa! A második világháború alatt félbemaradtak tanévek, maradt el ballagás is. És egy-egy jeles évfordulón, például ötven év múlva bejelentkezett egy-egy osztály, hogy bepótolja elmaradt ballagását. Nektek azt mondom, ne várjatok addig, de ne is akarjatok mindannyian 2021 tavaszán csatlakozni a ballagókhoz. Az 10 osztály lenne.... Beszéljünk inkább esetleg arról, hogy bejöttök-e a 0.napon vagy az évnnyitóra. Jutalmazni közös ünnepen szeretnék, nem négyszemközt az irodában.

Mondandóm végéhez érve köszönöm még egyszer búcsúzó gondolataitokat. Évek múltán majd így emlékezünk: Ti vagytok az az évfolyam, amelyik a világháború idején szinte csak írásban érettségizett, és nem ballaghatott. Íme, az élő történelem!

Viszontlátásra hétfő reggel és máskor is!

Fazekas Csaba
igazgató